

et virtute et p̄miū d̄siderare. s̄ tūc voluntas
vniuscuiusq; iſra h̄ ſiſtet qd̄ ē d̄terminatuz
d̄nitus. 2° vero mō aliq; pl^o ſeiſm̄ diliget
q̄ p̄ximū etiā meliorē: q̄a iſeſio act^o dilecti
onis puenit ex parte ſubi diligētis: vt s̄ di
ctū ē. et ad h̄ etiā donū caritatis vniūq; cō
fert a deo: vt p̄ qd̄ mētē ſuā i deū ordinet
qd̄ p̄tinet ad dilectionē ſuiſp̄iū. ſcdario vō
ordinē aliorū i deū velit vel etiā opetur ſm̄
ſuum modū. ſed q̄rū ad ordinē p̄rioruz
ad iūicē ſiſp̄icē q̄s magis diliget meliores
ſm̄ caritatis amorē. tota enī vita beata con
ſiſt i ordinatione mētis ad deū. vñ totus
ordo dilectiōis beatorū obſeruabit p̄ cōpa
tionē ad deū: vt. ſ. ille magis diligat et p̄pin
gor ſibi habeat ab vnoquoq; q̄ ē deo p̄pin
quior. ceſſabit. n. tūc p̄uſio q̄ ē in p̄nti vita
nec̄ia: q̄a nec̄eſſe ē vt vniūq; magis ſibi
vniūctō ſm̄ quācūq; neceſſitudinē p̄uideat
magis q̄s aliē: rōne cuius i hac vita ex ip̄a
iſclatōe caritatis hō plus diligit magis ſibi
cōiūctū cui magis v̄ ip̄edere caritatis effe
ctū. cōtigit tñ i p̄ria q̄ aliq; ſibi cōiūctum
pluribus modis diliget. nō. n. ceſſabunt ab
aio h̄i hōeſte dilectiōis cauſe. cū oībus iſtis
rōnibus p̄ferē icōpabili rō dilectiōis que
ſiūtur ex p̄p̄iuitate ad deū. ¶ Ad p̄mū
ḡ dicēdū q̄ q̄rū ad cōiūctos ſibi rō illa cō
cedēda ē. ſed q̄rū ad ſeiſm̄ oportet q̄ aliq;
plus ſe q̄s alios diligat: rāto magis quanto p̄
fectior ē caritas: q̄a p̄fectio caritatis ordinat
hoiem p̄fecte i deū qd̄ p̄tinet ad dilectionē
ſui ip̄iū: vt dictū ē. ¶ Ad ſecūdū dicendū
q̄ ratio illa p̄cedit de ordine dilectiōis ſm̄
ḡdū hōi qd̄ aliq; vult amato. ¶ Ad tertium
dicēdū q̄ vniūq; erit deus tota rō diligē
di eo q̄ deus ē totū hōis bonū. dato. n. per
ip̄oſſibile q̄ deus nō eēt hōis bonū. nō eēt
ei rō diligēdi. et ideo i ordine dilectiōis opor
tet q̄ poſt deū homo maxie diligat ſeiſm̄.

Quinde conſi
drādū ē d̄ actu caritatis. Et
p̄ d̄ p̄ncipali actu caritatis
q̄ ē dilectio. et de alijs acti
b^o vel effectib^o. ¶ Circa p̄
mū q̄rū octo p̄ qd̄ ſit magis p̄p̄ caritati
vtrū amare vel amari. ¶ 2° vtrū amare put
ē act^o caritatis ſit id̄ q̄ beniuolētia. 3° vtrū
de^o ſit p̄p̄ ſeiſm̄ amādus. ¶ 4° vtrū poſſit
i hac vita imēdiate amari. ¶ 5° vtrū poſſit

amari totalit. 6° vtrū eius dilectio habeat
modū. 7° qd̄ ſit meli^o vtrū diligē amicum
vel diligē iūmicū. 8° qd̄ ſit melius vtrū dili
gere deum vel proximum.

Ad primuz sic proce

dit. ¶ Videt q̄ caritatis ſit magis p̄p̄ ama
ri q̄s amare. Caritas. n. i melioribus melior
iūenitur. ſz meliores debent magis amari.
ḡ caritatis eſt magis amari. ¶ 2° Illud qd̄
in pluribus iūenitur videtur eē magis cō
ueniēs nature. et p̄ q̄s meli^o. ſz ſic p̄hus di
cit i 8° ethicoz. multi magis volūt amari q̄s
amare ſep̄: q̄a amatores adulationis ſūt mul
ti. ḡ meli^o ē amari q̄s amare. et p̄ q̄s magis
iūenit caritati. ¶ 3° Prop̄ qd̄ vniūq; q̄
et illud magis. ſz hoies p̄p̄ h̄ q̄ amāt amāt
dic. n. Aug^o i li^o d̄ cathetizādis rudibus. q̄
nulla ē maior puocatio ad amādum q̄ p̄ue
nire amādo. ḡ caritas magis cōſiſt i amari
q̄s i amare. ¶ 4° 5° ē qd̄ p̄hus dic i 8° ethi
coz q̄ magis exiſtit amicitia i amare q̄s in
amari. ſz caritas ēa micitia q̄dam. ḡ caritas
magis cōſiſt i amare q̄s i amari. ¶ 6° d̄
q̄ amare cōuenit caritati i q̄rū ē caritas. ca
ritas. n. cū ſit vtrū qd̄ ſm̄ ſua eſſētia h̄z iſclia
tionē ad p̄p̄iū actū. amari aut nō ē act^o ca
ritatis ip̄iū q̄ amatur. ſz actus caritatis ei^o
ē amare. amari aut cōpetit ei ſm̄ cōdem rō
nē hōi. put. ſ. ad eius bonū ali^o ad actum ca
ritatis mouet. vñ manifeſtum ē q̄ caritati
magis iūenit amare q̄s amari. Magis enī
iūenit vniūq; qd̄ cōuenit ei p̄ ſe et ſbaliter
q̄s qd̄ cōuenit ei p̄ aliud. et hui^o duplex eſt ſi
gnū. Primū qd̄ez q̄ amici magis laudātur
ex h̄ q̄ amāt q̄s ex h̄ q̄ amant. q̄nimo ſi nō
amāt et amant. vitupant. 2° q̄a matres que
maxie amāt pl^o q̄rū amare q̄s amari: qd̄az
n. vt p̄hus dic i eodē libro. filios ſuos dant
nutrici et amāt qd̄. reamari aut nō q̄rū ſi
nō cōtigit. ¶ Ad p̄mū ḡ dicēdū q̄ melio
res ex eo q̄ meliores ſūt: ſūt magis amabi
les. ſz ex eo q̄ i eis ē p̄fectior caritas: ſūt ma
gis amātes. ſm̄ tñ p̄portionē amati. nō. n.
melior min^o amat id̄ qd̄ iſra ip̄m ē q̄ ama
bile ſit: ſic ſi ille q̄ ē min^o bon^o nō attingit ad
amādū meliorē q̄rū amabilis ē. ¶ Ad ſecū
dū dicēdū q̄ ſic p̄hus dic ibidē: hoies volūt
amāi i q̄rū volūt honorari: ſic. n. honor exhi
bet alicui vt quoddam teſtimonium boni
in ip̄o q̄ honoratur. ita. p̄ h̄ q̄ aliq; amatur

ostēdit in ipso eē aliqđ bonū: qđ solū bonū amabile est. sic g̃ amari ⁊ honorari q̃rūt homineo prop̃ aliud. s. ad manifestatiōē boni i amato exiētis. amare aut̃ q̃rūt caritatez bñtes fm̃ se q̃si ipsū sit bonū caritatis: sic ⁊ glibz act⁹ ṽtutū ē bonū ṽtutū illi⁹. vñ magi p̃tinet ad caritatē velle amari q̃ velle amāi. Ad tertiū dicendū qđ prop̃ amari aliqui amāt nō ita qđ amari sit finis eius qđ ē amare sed eo qđ ē via qđā ad hoc inducens qđ hō amet.

Ad secundū sic procedit. Videt̃ qđ amare fm̃ qđ ē act⁹ caritatis nihil sit aliud q̃ beniuolentia. Dic. n. phus i 2º rethorice. qđ amare ē velle alicui bonū s̃ b̃ ē beniuolentia. g̃ nihil aliud ē actus caritatis q̃ beniuolentia. ¶ Cuius ē habitus eius ē actus. s̃ habitus caritatis ē i potētia voluntatis: vt s̃ dictū ē. g̃ etiā actus caritatis ē act⁹ voluntatis. s̃ n̄ ē nisi i bonū tendēs qđ ē beniuolentia. g̃ act⁹ caritatis nihil aliud ē q̃ beniuolentia. ¶ Phus i 9º ethicoz ponit gñqz ad amicitia p̃tinetia: q̃z primū ē qđ hō velit amico bonū secundū ē qđ velit ei eē ⁊ viuere. tertiū ē qđ ei dlectabiliter cōiuuat. q̃rūt ē qđ eadē eligat. q̃ntū ē qđ ei cōdoleat ⁊ cōgaudeat. s̃ p̃ma duo ad beniuolēt am p̃tinet. g̃ p̃m⁹ actus caritatis ē beniuolentia. ¶ 3º ē qđ phs dicit i eodē liº. qđ beniuolentia neqz ē amicitia neqz ē amatio: s̃ est amicitie p̃ncipiū. s̃ caritas ē amicitia: vt s̃ dictū ē. g̃ beniuolentia nō ē idē qđ dilectio qđ est caritatis act⁹. ¶ 4º dicendū qđ beniuolentia p̃rie d̃r actus voluntatis qđ alteri bonū volumus. h̄ aut̃ voluntatis actus differt ab actuali amore. tam scđm qđ ē i appetitu sensitiuo q̃ etiā fm̃ qđ est i appetitu intellectiuo qđ est voluntatis. amor. n. qđ est in appetitu sensitiuo qđ dā passio ē. ois aut̃ passio cū quodā ipetu inclināt i suū obm. passio aut̃ amoris h̄ h̄ qđ n̄ subito exorit. s̃ p̃ aliquā assiduaz īspectiōē rei amare. ⁊ ideo phus i 9º ethicoz. ostēdit d̃iam in beniuolentiā ⁊ amorē qđ ē passio: dicit qđ beniuolentiā n̄ h̄z d̃fēsiōē ⁊ appetitū i aliqđ ipetū ieliatiōis. s̃ ex solo iudicio rōnis hō vult bonū alicui. sicut etiā tal̄ amor ē ex qđā cōsuetudie. beniuolentia aut̃ inēdū orit̃ ex repētino. sic accidit nob̄ de pugilib⁹ qđ pugnat̃: q̃rūt alterz velle m̄ ṽcere. s̃ amor qđ ē in appetitu intellectiuo: etiā differt a be

niuolentia. iportat. n. quādā vnionez fm̃ affectū amātis ad amatum. in q̃rūt. s. amās est imat amatum qđā mō vt vñ sibi vel ad se p̃tinet: ⁊ sic inouet in ipm. s̃ beniuolentia est simplex act⁹ voluntatis qđ volum⁹ alicui bonum: etiā nō p̃supposita p̃dicta vnione affectū ad ipm. Sic g̃ i dilectōē fm̃ qđ ē act⁹ caritatis icludit qđē beniuolentia. s̃ dilectio siue amor addit vnione affect⁹. ⁊ p̃p̃ h̄ p̃s dicit̃: vidē qđ beniuolentia ē p̃ncipiū amicitie. ¶ Ad p̃mū g̃ dicendū qđ phs ibi d̃finit amare: nō ponēs totā rōne ipius s̃ aliquid ad rōne ei⁹ p̃tinetis i qđ marie manifestat̃ d̃iectiōis act⁹. ¶ Ad secundū dicendū qđ dilectio ē actus voluntatis i bonū tendēs. sed cū quādā vnioē ad amatum que g̃ d̃z i beniuolentia nō iportat. ¶ Ad tertiū dicendū qđ int̃tū illa qđ phs ibi p̃dit ad amicitia p̃tinent: in q̃rūt p̃oueniūt ex amore que quis h̄z ad seipm vt ibidez d̃r: vt. s. h̄ oia aliquis erga amicum agat sicut ad seipsum: qđ p̃tinet ad p̃dictam vnione affectus.

Ad tertiū sic proceditur. Videt̃ qđ deus nō prop̃ seipm s̃z prop̃ter aliud diligit̃ ex caritate. Dic. n. Greg⁹ i qđā omel. Ex his qđ nouit̃ am⁹ discit̃ icognita amare. vocat̃ aut̃ icognita icelligibilia et diuina: cognita aut̃ s̃sibilia. g̃ deus ē p̃p̃t aliud diligendus. ¶ P̃. Amor sequitur cognitio nem. s̃z de p̃ aliud cognoscit̃: fm̃ illd̄ Ro. p̄. Inuisibilia dei p̃ ea qđ facta sūt intellecta cōspiciūt. g̃ etiā p̃p̃t aliud amaf ⁊ nō p̃p̃t se. ¶ P̃. Spes gnāt caritatem: vt d̃r in glo. 2º Mat̄. p̄. rior etiā caritatem introducit. vt Aug⁹ dicit sup̄. i. cano. 3º. sed spes expectat aliqđ ad p̃p̃tici a deo. rior aut̃ refugit aliqđ qđ a deo infligi p̃t. g̃ videt̃ qđ deus p̃p̃t aliud quod bonū spatū v̄l prop̃t aliqđ malū timēdū sit amād⁹. nō g̃ ē amādus prop̃t seipm. ¶ 3º ē qđ sic aug⁹ dicit̃ in p̄ de doc. xp̄iana. frui ē amore iherere alicui prop̃t seipm. sed deo fruēdū ē: vt i eodē liº d̃r. g̃ de d̃l. g̃ d̄ ē p̃p̃t seipm. ¶ 4º dicendū qđ h̄ prop̃t iportat̃ h̄itudinē alicui⁹ cause. Et sit aut̃ quadruplex genus cause. s. fialis formalis efficiēs ⁊ matialis. ad quā reducit̃ etiā matialis d̃fpositio qđ n̄ ē cā simplicif: s̃ fm̄ qđ. ⁊ fm̄ h̄ q̄ tuoz gnā carū d̄r aliqđ prop̃t alterū diligendū. fm̄ qđē gen⁹ cause finalis: sicut diligim⁹ medicinā prop̃t sanitatez. scđm aut̃ genus

cāe formalis: sicut diligim⁹ hoīem pp̄t v̄tu
tem: ga. s. v̄tute formalis ē bon⁹ et p̄ oīs dili
gibilis. scdm̄ autē cāz efficiēte: sic diligim⁹
aliq̄s iqtū sūt filij tal̄ p̄ris. scdm̄ autē dispo
sitionē q̄ reducūt ad genus cāe materialis dici
mur aliqd̄ diligē pp̄t id qd̄ nos disponit ad
ei⁹ dilectionē: puta pp̄t aliq̄ bñficia susce
pta: q̄uis postquā iā amare icēpim⁹ nō p̄
pter illa bñficia amem⁹ amicū. s. pp̄t eius
v̄tutē. p̄mis ḡ trib⁹ moīs deū nō diligim⁹
pp̄t aliud: s. pp̄t seipm̄. nō. n. ordiat̄ ad a
liud sic ad finē. s. ipe ē finis vltim⁹ oīum. ne
q̄ etiā i formal̄ aliq̄ alio ad h̄ q̄ fit bon⁹: s. q̄
er⁹ suba ē ei⁹ bōitas s. quā exēplarē oīa bo
na sūt. neq̄ itez ei ab alio bōitas iest. sed ab
ipso oibus alij. s. q̄rto mō pōt diligi p̄pter
aliō: ga. s. ex aliq̄ alij disponimur ad h̄ q̄ i
dei dilectiōe p̄ficiam⁹: puta p̄ beneficia ab
eo suscepta: vel p̄ p̄mia sp̄ata: vel p̄ penas q̄s
p̄ ipm̄ vitare itēdim⁹. ¶ Ad p̄mū ḡ dicēdū
q̄ ex his q̄ aim⁹ nouit discit icognita amāe
nō q̄ cognita sint rō diligēdi ip̄a icognita
p̄ modum causē formalis vel final̄ vel effici
entis. s. q̄a prop̄ hoc hō disponit ad aman
dū incognita. ¶ Ad secūdū dicēdū q̄ co
gnitio dei acquirūt qd̄ p̄ alia. s. p̄ q̄ iaz co
gnoscit: nō p̄ alia coḡscit sed p̄ seipm̄: fm̄
illud Job. 4. ¶ Iā nō pp̄t tuā loquelā credi
mus. ip̄i. n. videm⁹ et scim⁹ q̄a h̄ ē vere salua
tor mūdi. ¶ Ad tertius dō q̄ spes et tior du
cunt ud caritatē per modum dispositionis
cuiusdam: vt ex supra dictis patet.

Ad quartum sic pro

cedit. ¶ Videt̄ q̄ deus i hac vita nō possit in
mediate amari. Incognita. n. amari nō p̄t
vt Aug⁹ dic. io. d̄ tri. sed deū n̄ ḡscim⁹ i me
diatē i hac vita: q̄a videm⁹ nūc p̄ speculū in
enigmatē: vt d̄f. i. ad Cor. 13. ḡ neq̄ etiā eū
i mediate amam⁹. ¶ S. Qui n̄ pōt qd̄ min⁹
ē: nō pōt qd̄ mai⁹ ē. s. mai⁹ ē amare deū q̄
ḡscere ip̄m. q. n. adheret deo p̄ amorē. vñ⁹
sp̄s cū illo ē: vt d̄f. i. ad Cor. 6. sed hō non
pōt deū ḡscere i mediate. ḡ multo min⁹
amare. ¶ S. hō a deo disūgit p̄ pct̄m̄: fm̄
illō Ysa. 59. ¶ Petā v̄ra diuiserūt int̄ uos et
deū v̄m. s. pct̄m̄ magis ē i volūtate q̄ in in
tellectu. ḡ min⁹ pōt hō deū diligē i mediate
q̄ euz i mediate coḡscere. ¶ S. 3. ē q̄ ḡni
tio dei: q̄a ē mediata d̄f. enigmatica. et eua
cua i p̄ria: vt p̄. i. ad Cor. 13. s. caritas vie

nō euacuat̄: vt ibidē d̄f. ḡ caritas vie i medi
ate deo adheret. ¶ S. dō q̄ sic s̄ dictū est
actus ḡnitiue v̄tutis p̄fici p̄ h̄ q̄ ḡnitiū ē
i cognoscente. actus autē appetitiue v̄tutis
p̄fici per hoc q̄ appetitus inclinatur ad
rem ip̄sam. et iō oportet q̄ motus appetitiue
v̄tutis sit in rebus fm̄ ḡnitionē ip̄arum
re. actus autē cognitiue v̄tutis ē fm̄ mo
dū cognoscētis. ē autē ipe ordo re. tal̄ fm̄ se
q̄ de⁹ ē pp̄t seipm̄ ḡscibilis et diligibilis: vt
pote ēentialit̄ ex̄is ip̄a v̄ital̄ et bōital̄ p̄ quā
alia et ḡnoscūt et amāt. s. q̄ ad nos q̄a n̄ra
ḡnitiō a s̄su ortū h̄: p̄us sūt ḡnoscibilia
q̄ sūt s̄su p̄p̄gōza. et v̄lī⁹ t̄min⁹ ḡnitiōis
ē i eo qd̄ ē maxie a s̄su remotū. ¶ Scdm̄ ḡ
dō ē q̄ dilectio q̄ ē appetitiue v̄tutis act⁹: etiā
i statu vie tēdit i deū p̄. et ex ip̄o deriuat̄ ad
alia. et fm̄ h̄ caritas deum i mediate diligit.
alia vero deo mediante. in cognitiōe vero
est econuerso: quia. s. per alia deum cogno
scimus: sicut causam per effectus: vel p̄ mo
dū eminētie aut negatiōis: ut p̄. 3. d̄. i. li^o
d̄ diui. no. ¶ Ad p̄mū ḡ dicēdū q̄ q̄uis in
cognita nō possint amari. tñ nō oportet q̄
sit idē ordo cognitiōis et dilectiōis. nam di
lectio ē ḡnitiōis t̄min⁹. et iō vbi d̄finit co
gnitio. s. in ip̄a re q̄ per alia ḡnoscit: ibi sta
tim dilectio icipe pōt. ¶ Ad secūdū dicēdū
q̄ q̄a dilectio dei est mai⁹ aliqd̄ q̄ ei⁹ ḡni
tio maxie fm̄ statu vie. iō p̄suppōit ip̄am. et
q̄a cognitio nō q̄scit i rebus creatis: s. per
eas i aliud tēdit: i illo dilectio icipit. et p̄ h̄
ad alia d̄riuat̄ p̄ modū cuiusdā circulatiōis
dū ḡnitiō a creaturis icipiēs tēdit in deū
et dilectio a deo icipiēs sic ab vltimo fine ad
creaturas d̄riuat̄. ¶ Ad tertū dicēdū q̄
p̄ caritatē tollit̄ auersio a deo q̄ ē p̄ pct̄m̄. n̄
aut̄ p̄ solā cognitiōē. et iō caritas ē q̄ diligē
do aiām i mediate deo cōiūgit sp̄ialis vin
culo vnionis.

Ad quintus sic pro

cedit. ¶ Videt̄ q̄ de⁹ nō possit totalit̄ amari.
Amor. n. sequit̄ cognitiōē. s. deus nō pōt
totalit̄ a nob̄ ḡnoscī: quia h̄ eēt eū ḡphen
dere. ḡ nō pōt a nobis totalit̄ amari. ¶ S.
Amor ē vnio q̄das: vt p̄. 3. per d̄. 4. ca^o de
diui. no. s. cor̄ hoīs nō pōt totalit̄ dō vniri:
q̄a de⁹ ē maior corde n̄ro: vt d̄f. i. Job. 3. ḡ
deus nō pōt totalit̄ amari. ¶ S. deus seipm̄
totalit̄ amat. si ḡ ab aliquo alio totalit̄

amat. alius alius diligit deū tātū q̄tuz ipse se diligit. h̄ autē ē icōueniētia. ḡ deus non p̄t totaliter diligi ab aliq̄ creatura. ¶ **S**z̄ est qd̄ d̄f̄ Deut̄ 6. Diliges d̄m̄ n̄ deū tuū ex toto corde tuo. ¶ **R**ō d̄d̄ q̄ cū dilectio itelligatur q̄si mediū inter amāre z̄ amātū cū q̄rit an deus possit totalit̄ diligi. tripliciter p̄t itelligi. ¶ **U**nō vt̄ modus totalitatis referat̄ ad rē dilectā. z̄ sic dē ē totalit̄ diligēd̄: ga totū qd̄ ad deū p̄tinet hō diligere debet. ¶ **A**lio mō p̄t itelligi ita q̄ totalit̄ referat̄ ad diligētē. z̄ sic etiā deus totalit̄ diligi d̄z̄: ga ex toto posse suo hō d̄z̄ diligē deū. z̄ q̄gd̄ h̄z̄ ad dei amorē ordiāre: fm̄ illud Deut̄ 6. Diliges d̄m̄ deū tuū ex toto corde tuo. 3. mō p̄t itelligi fm̄ cōpationē diligētis ad rē dilectā: vt̄. s̄. mō̄ diligēti adēquet modū rei dilecte. z̄ hoc nō p̄t eē. cū. n̄. vnū qd̄q̄z̄ itātū diligibile sit in quātū ē bonum dē cū ius hōitas ē ifinita: ē infinite diligibilis. nullo autē creatura p̄t deū infinite diligere: ga oīs v̄tus creature siue nālis siue ifusa ē finita. ¶ **E**t p̄ p̄z̄ n̄sio ad oba. Nā prime tres obiectioes p̄cedūt fm̄ hūc tertiū sententiam. v̄ti ma autem ratio procedit in sensu secundo.

Ad sextum sic proce

ditur. ¶ **V**ides q̄ dīne dilectiois sit aliq̄s modus h̄ndus. ¶ **R**ō. n̄. hōi cōsistit in mō specie z̄ ordiē: vt̄ p̄z̄ Auḡ. i. li. de nā boni. s̄z̄ dilectio dei ē optimū i hōie: fm̄ illd̄ ad Col. 3. ¶ **S**i oīa caritatē habere. ḡ dei dilectō d̄z̄ modū h̄re. ¶ **S**. Auḡ d̄c̄ in li. de mou. eccle. Dic mibi q̄so te: quis sit diligēdi modus. vereor. n̄. ne pl̄ minusve q̄z̄ oportet islam̄ d̄siderio z̄ amore d̄m̄ mei. frustra autē quere ret modū nisi eēt aliq̄s dīne dilectiois modus. ḡ est aliq̄s mod̄ diuine dilectionis. ¶ **S**. Sic Auḡ d̄c̄ 4. sup̄ Hen̄. ad l̄faz. modus ē quē vn̄cuiq̄z̄ pp̄ria mēsurā p̄figit. s̄z̄ mēsurā volūtāt̄ hūane sicut z̄ actiois exterioris ē rō. ḡ sic in exteriori effectu caritatis oportet h̄re modū a rōne p̄stitū: fm̄ illud Ro. 12. Rōnabile obsequi v̄m̄. ita etiāz̄ interior dilectio debet modū h̄re. ¶ **S**z̄ est qd̄ Ber. d̄c̄ i. li. d̄ diligēdo deū. q̄ causa diligēdi deūz̄ dē est: mod̄ sine mō diligere ¶ **R**ō d̄d̄ q̄ sic p̄z̄ ex i ducta auctoritate auḡstini. mod̄ ip̄ortat quā dā mēsurē d̄m̄ia tione. h̄ at̄ d̄f̄inatio iuēit̄ z̄ i mēsurā z̄ in

mēsurato: aliē tñ et aliē. in mēsurā. n̄. iuenit̄ eēntialit̄: ga mēsurā fm̄ seip̄am ē d̄f̄inatio tūa z̄ modificatiua alioz̄. i mēsuratis autē iuenit̄ mēsurā fm̄ aliq̄d̄. i. in q̄m̄ attingunt mēsurā. z̄ iō in mēsurā nihil p̄t accipi im modificatū. s̄z̄ res mēsurata est imodificata nisi mēsurā attigat: siue deficiat siue excedat. in oībus autē appetib. lib̄is z̄ agilibus mēsurā ē finis: ga eoz̄ q̄ appetim̄ z̄ agim̄ oportet pp̄riā rōnē ex fine accipere: vt̄ p̄z̄ per ph̄m̄ i 2. ph̄sicoz̄. z̄ iō finis fm̄ seip̄m̄ h̄et modū. ea v̄o q̄ sūt ad finē h̄nt̄ modū ex eo q̄ sūt fini pp̄portioata. z̄ iō sic ph̄s d̄c̄ in p̄ poliū. appetitus finis i oīb̄ artib̄ ē absq̄z̄ fine z̄ i mō. eoz̄ autē q̄ sūt ad finē ē aliq̄s t̄m̄ nō. n̄. medicus ip̄onit̄ aliq̄cūq̄z̄ t̄m̄ ianitati s̄z̄ facit̄ eā p̄fectā q̄tūcūq̄z̄ p̄t. s̄z̄ medicine ip̄onit̄ t̄m̄. nō. n̄. dat̄ ratū d̄ medicia q̄tūz̄ p̄t. s̄z̄ fm̄ pp̄portione ad sanitate: quā q̄d̄z̄ pp̄portione si medicia excederet: vel ab ea deficeret eēt imoderata. finis autē oīuz̄ actio num hūanarum z̄ affectionum est. d̄l. actio dei p̄ quā maxime attingimus v̄timū finē vt̄ s̄ dictū ē. z̄ iō i dilectioe dei nō p̄t accipi modus sic i re mēsurata: vt̄ sit i ea accipere plus z̄ min̄. s̄z̄ sic iuenitur modus i mēsurā i q̄ nō p̄t eē excessus. sed quāto plus attingit regula tāto melius ē. z̄ ita quāto dē pl̄ diligit: tāto ē dilectio melior. ¶ **A**d primūz̄ ḡ d̄c̄d̄ū q̄ illud qd̄ ē p̄ se: potius ē eo qd̄ ē p̄ aliud. z̄ iō bonitas mēsurē q̄ se h̄z̄ modū potior ē q̄ bonitas mēsurati qd̄ h̄z̄ modūz̄ p̄ aliud. z̄ sic etiā caritas q̄ habet modūz̄ sic mēsurā p̄minet alijs virtutib̄ q̄ h̄nt̄ modū sic mēsurate. ¶ **A**d secundū d̄d̄ q̄ sic Auḡ ibidē subiungit: modus diligēdi deūz̄ est vt̄ ex toto corde diligatur. i. vt̄ diligatur quātūcūq̄z̄ potest diligi. z̄ h̄ p̄tinet ad modū. n̄. q̄ conuenit mēsurare. ¶ **A**c tertium d̄c̄d̄ū q̄ affectio illa cuius ob̄m̄ subiacet iudicio rōnis ē rōne mēsurāda. s̄z̄ ob̄m̄ dīne dilectiois qd̄ ē dē excedit iudiciū rōnis. z̄ iō nō mēsuratur rōne: s̄z̄ rōne excedit. nec est s̄ se de interiori actu caritatis z̄ exterioribus actibus. nā interior act̄ caritatis h̄z̄ rationē. i. finis: ga v̄timū bonū hōis consistit in h̄ q̄ aīa deo ibereat: fm̄ illd̄ ps̄. ¶ **A**d h̄i adherere deo bonum ē. extior. s̄ aut̄ actus sunt sic ad finem. et ideo sunt cōmēturādi: et fm̄ caritatem: et fm̄ rationem.

Ad septimum sic pro

cedit. **V**ides q magis meritorius sit diligere inimicum q amicum. **D**r. n. **M**atth. 5. **S**i diligitis eos q vos diligunt: quia mercedem habebitis diligere q amicum n meret mercedem. s; diligere i inimicum meret mercedem: vt ibidem ostendit. g; magis e meritoriu diligere inimicos q amicos

R. **T**anto aliqd e magis meritoriu q to ex maiori caritate procedit. s; diligere i inimicum e pfectior filioz dei: vt aug⁹ dicit i enchirid. diuigere aut amicum e etia caritatis pfecte. g; maioris meriti e diligere i inimicum q amicum.

R. **U**bi e maior conatus ad bonum: ibi videt ee maior meritum: ga vnusq; p piam mercedem accipiet fm suu labore: vt dr. i. ad **Cor.** 3. sed maiori conatu indiget ho ad h q diligat i inimicum: q ad h q diligat amicum: ga difficili⁹ e. g; videt q diligere i inimicum sit magis meritoriu q diligere amicum. **S**ed est: ga illud qd e meli⁹ e magis meritoriu. s; meli⁹ e diligere amicum: ga meli⁹ e diligere melioze amicus autem qui amat est melior q inimicus q odit. g; diligere amicum e magis meritoriu q diligere i inimicum. **R**. **D**o q ro diligere i proximum ex caritate de⁹ e: sic s dictu e. cu g; qrit qd sit meli⁹ ul magis meritoriu. vtruz diligere amicum uel i inimicum. duplici⁹ iste dilectioes opari pnt. vno⁹ ex pte proximi q diligunt. alio⁹ ex pte ronis pprii qua diligunt. p qde mo dilectio amici pmeret dilectio i inimici: ga amicus e melior e t magis diuict. vñ e matia magis conueniens dilectioi. t pprii act⁹ dilectiois sup hac matia trahens melioze. vñ t ei⁹ opposituz e dterius. peius. n. e odire amicum q i inimicum. 2° aut mo dilectio i inimici p eminet. pprii duo. p qde ga dilectionis amici pot esse alia ratio q deus. sed dilectiois inimici solus deus e ro. 2° ga p supposito q vtruz pprii deum diligat. fortio ostendit di ee dilectio q aiuz: hois ad remotiora extedit. s. vtruz ad dilectione i inimicor. sic virtus ignis tato ostendit ee fortioz quanto ad remotiora diffundit suu caloz. tato g; ostendit dina dilectio ee fortioz: quanto propi ipsa difficilioza impletur. sicut t virtus ignis tato e fortioz quanto coburere pot matiam minus cobustibile. s; sic i de ignis i ppiq; fortius agit q in remotiora. ita etia caritas feruetius diligit cō iuctos q remotos. et qntu ad h dilectio amicor fm se considerata e feruetioz et melioz q

dilectio i inimicor. **A**d primu g dicendu q vbi diu e p se intelligendu. tuc. n. dilectio amicorum apud deum mercedem no habet: qm pprii b solu amant ga amici. et b videt accidere qm sic amant amici q i inimici no diligunt. est tamen meritoria amicor dilectio. si pprii deum diligant: et n solu ga amici sunt. **A**d alia pz ratio pe a q dicta sut: na due rones sequetes procedunt ex parte rationis diligendi. vltima vero ex parte eorum que diliguntur.

Ad octauum sic pro

cedit. **V**ides q magis sit meritoriu diligere proximum q diligere deum. **I**dem. n. vñ ee magis meritoriu qd aplos magis eligit. s; aplos peligit dilectione proximi dilectioi di. s; i lo ad **R**. 9. **O**ptabat anathema ee a xpo p fratrib⁹ meis. g; magis e meritoriu diligere proximum q diligere deum. **R**. **M**in⁹ vñ ee meritoriu aliq mo diligere amicum: vt dicitur e. s; de⁹ marie e amicus q por dilexit nos: vt dr. i. **J**oh. 4. g; diligere deum vñ ee min⁹ meritoriu. **R**. **I**dem qd e difficilius vñ ee vtuos⁹ t magis meritoriu: ga vtus e circa difficile t bonu: vt dr. i. 2° ethicor s; facili⁹ e diligere deum q proximum. tu ga nali ter oia deum diligunt. tu ga i do nihil occurrit qd n sit diligendu: qd circa proximum n contingit g; magis e meritoriu diligere proximum q diligere deum. **S**ed e ga pprii qd vnusq; dicit: illo magis. s; dilectio proximi n e meritoria: nisi ppter b q proximum diligit propi deuz. g; dilectio di e magis meritoria q dilectio proximi. **R**. **D**o q opa io ista pot intelligi duplici⁹ vno⁹ ut seorsu consideret vtraz dilectio. t tunc n e dubiu q dilectio dei est magis meritoria. obef. n. ei merces pprii seipaz: ga vltia merces e frui do i que tedit dine dilectiois mor⁹. vñ t diligenti deum merces promittit. **J**oh. 14. **S**i qs diligit me diliget a pre meo t manserit ab eo mecum. **A**lio⁹ pot attendi ipa opatio vt dilectio di accipiat fm q; solus diligitur dilectio aut proximi accipiat fm q; proximus diligit propi deum. t sic dilectio proximi includit dilectione di. s; dilectio di n includit dilectione proximi. vñ erit copatio dilectionis di pfecte q extedit se etia ad proximum t ad dilectione di insuffcienter t inspecta: quia b madatu hem⁹ a deo: vt q diligit deum diligit t frēm suu. t i b se su dilectio proximi pmeret. **A**d primu g dicendu q fm vn⁹ glo se expositione hoc aplos tunc non optabat

[Marginal notes on the right side of the page, partially obscured and difficult to read.]

quasi erat in statu gratie: ut scilicet separaret a christo per fribus suis. sed hoc optauerat quoniam erat in statu infidelitatis. unde in hoc non est imitandus. Vel potest dici sic dicit Crisostomus in libro de concupiscentia quod per se non ostendit quod apostolus plus diliget proximum quam deum sed quod plus diligeret deum quam seipsum. volebat. nam ad tempus priuari fructu deo. quod pertinet ad dilectionem sui: ad hoc quod honor dei procuraretur in proximo quod pertinet ad dilectionem dei. Ad secundum dicitur quod dilectio amici pro tanto est quoniam minus meritoria: quia amicus diligitur propter seipsum. et ita deficit a vera ratione amicitie caritatis quae est deus. et ideo quod deus diligat propter seipsum non diminuit meritum. sed hoc constituit totam meriti rationem. Ad tertium dicitur quod plus facit ad rationem meriti et virtutis boni quam difficilius. unde non oportet quod esse difficilius sit magis meritorium: sed quod sic est difficilius ut etiam sit melius.

Quoniam de effectibus consequentibus caritatis actum principale quod est dilectio. Et primo de effectibus interioribus. Circa primum tria consideranda sunt primo de gaudio. 2o de pace. 3o de misericordia. Circa primum quoniam quatuor. primo utrum gaudium sit effectus caritatis. 2o utrum huiusmodi gaudium operatur secundum tristitiam. 3o utrum illud gaudium possit esse plenum. 4o utrum sit virtus.

Ad primum sic proceditur. Videtur quod gaudium non sit effectus caritatis in nobis. Et absentia. nam rei amate magis sequitur tristitia quam gaudium. sed deus quem per caritatem diligimus est nobis absens quod diu in hac vita vivimus. Et diu. nam sumus in corpore peregrinamur a domino: ut dicitur 2. ad Cor. 5. ergo caritas in nobis magis est tristitia quam gaudium. **R.** Per caritatem maxime meremur beatitudinem. sed in ea quae beatitudinem meremur potest luctus quod ad tristitiam pertinet secundum illud Math. 5. Beati qui lugent quoniam consolabuntur. ergo magis est effectus caritatis tristitia quam gaudium. **R.** Caritas est virtus distincta a spe: ut ex dictis patet. sed gaudium causatur a spe: secundum illud Ro. 12. Spe gaudetes. non ergo causatur ex caritate. **R.** Sed de qua sicut dicit Ro. 5. caritas dei diffusa est in cordibus nostris per spiritum sanctum quod datur est nobis. sed gaudium in nobis datur ex spiritu sancto secundum illud Ro. 14. Non est regnum dei escam

potest. sed iusticia et pax et gaudium in spiritu sancto. ergo caritas est causa gaudii. **R.** Sed dicitur sicut dicitur est causa de passionibus agere: ex amore procedit et gaudium et tristitia: sed oratio modo gaudium. nam ex amore causatur vel propter presentiam boni amati vel etiam propter hoc quod ipsi bono amato propium bonum iest et conseruat. et secundum hoc maxime pertinet ad amorem benivolentie per quem aliquis gaudet de amico prope se habere etiam si sit absens. contra oratio autem ex amore sequitur tristitia vel propter absentiam amati: vel propter hoc quod amatum cui volumus bonum suo bono peruat: aut aliquid malo deperimus. caritas autem est amor dei: cuius bonum immutabile est: quia ipse est sua beatitas. et ex hoc ipso quod amat: est in amate per nobilissimum sui effectum: secundum illud. i. Job. 4. Qui manet in caritate in deo manet et deus in eo. et ideo spirituale gaudium quod de deo habet ex caritate datur. Ad primum ergo dicitur quod quod diu sumus in corpore dicimur peregrinari a domino in concupiscentia ad illam presentiam qua quibusdam est presentis per spiritus visionem. unde et apostolus subdit ibidem. Per fidei. nam ambulamus et non per spiritum. est autem et presentis se amantibus etiam in hac vita per gratiam habitationem. Ad secundum dicitur dicitur quod luctus qui beatitudinem meretur est de his quae sunt beatitudini contraria. unde eiusdem rationis est quod talis luctus ex caritate causatur. et tale gaudium spirituale de deo: quia eiusdem rationis est gaudere de alio bono et tristari de his quae ei repugnant. Ad tertium dicitur dicitur quod de deo potest esse spirituale gaudium dupliciter. uno modo secundum quod gaudemus de bono domino in se considerato. alio modo secundum quod gaudemus de bono domino putamus a nobis participat. primum autem gaudium melius est. et hoc procedit principaliter ex caritate. sed secundum gaudium procedit etiam ex spe per quam expectamus dominum boni fructione: quibus etiam ipsa fructio vel perfecta vel imperfecta secundum mensuram caritatis obtineatur.

Ad secundum sic proceditur. Videtur quod gaudium spirituale quod ex caritate datur recipiat amixtionem tristitiae. Contra gaudere. nam bonis proximi ad caritatem pertinet secundum illud. i. ad Cor. 13. Caritas non gaudet super iniquitate et gaudet autem veritati. sed hoc gaudium recipit amixtionem tristitiae: secundum illud Ro. 12. Gaudere cum gaudentibus: flere cum flentibus. ergo gaudium spirituale caritatis amixtionem tristitiae patitur. **R.** Primum sicut dicit Gregorius est autem acta mala flere et flenda iterum non committere. sed vera penitentia non est sine caritate. ergo gaudium